

Dušan Ludvik

Ostrice za slovo I

(Zahodna Evropa:) »Naj se oni tam koljejo med seboj,
a brez nas.« (Delo 19. in 20. 9. 1991).

Na varnem gledaš svet, kaj tebi mar, kdo ga uniči.
Kar naj se med seboj! Tak rek se usodno uresniči:
kjerkoli vroča kri je tekla, vrela je iz pekla,
zver kolje, da zaužije, človek iz sovraštva ubije.

*

Diplomacija terja: bodi odločen, a preudaren,
slon pravšen je le v džungli, v trgovini s porcelanom
pregazi, kar je krhko in ustvarjeno z članom –
za ubijalsko zver pa je še slon premalo udaren.

*

Zavoljo bizantinske pozverinjene zalege
so Zahodnjaki si zapravili vso čast in slavo.
Samo Železna Lady vé, kako ven iz zadrege:
po svetopisemsko – *da moraš gadu streti glavo.*

*

Nikar ne osirajte Zahodne Evrope, da je šleva,
je rabelj, ki si hodi v Bosno praznit polna čreva,
a svoje kramarstvo in trg herojsko zna braniti,
z embargom na meso in mleko pa debele riti.

*

Ugriznil se je v jezik in požrl je besedo:
v Iraku šlo, v Somaliji da šlo je za zasedo,
a v Bosni vlada smrt in beda, genocid in zmeda.
Vse to je vzel na znanje, zviška se podelal nanje.

*

Zahodni svet se satansko perfidno igra z življenji.
zatisne oči, ko moral bi posredovati v srenji;
ko (kar dolžnost je) žrtve upro se iztrebljanju rodu,
pa zgrožen nanje kaže s prstom: Primate tatu!

*

Ganljiva skrb za čisto okolje vseh meridianov,
sočuten strah za kite, kam so izginili delfini?
Pa sploh kdo vé, kam šlo je 200.000 Muslimanov
v pokolih pred očmi sveta...? Vé! – A nevednost hlini.

*

Po novem redu gor in dol, za vse vsegà dovolj:
ko nekdo grabi sam profit, je svet zanj čudovit,
ko moč, ki izvira iz ljudstva, je za »višje« monopol,
še kruha ni za folk, zato pa gobcev in parol.

*

Navadno pade zviška dol, kdor previsoko skače,
naš folk je menda nor, da jim daje horentne plače.
Medtem, ko si zateza pas, ko mora skromen biti,
pa vsi, ki v prazno meljejo, imajo polne riti.

*

Le redko se zgodi, da plebs bi šenkal reženj hleba,
in še redkeje, da bi daroval, kar je potreba,
če že, ni božja roka vmes, le roka roko umiva,
in kriv je, kdor pokaže s prstom, ne, kdor stvar prikriva.

*

Beseda z odra, nekdam najmogočnejšega medija,
ki nehote ušla je iz ust, morilca je odkrila.*
Zdaj magičnost besed se je maneži podredila,
in čustvo, ki lahko bi ubijalo, je zgolj komedija.

* Beri: Friedrich Schiller, Die Kraniche des Ibykus.

*

Goethe je pisal Fausta vse življenje po presledkih,
ob Goetheju zaspi na primer Menart* od ta redkih,
celotni Faust je za berlinski oder utopija,
v blišč cirkusa ga spremeni Pandurjeva režija.

* Dolgočasje: »... če izbral sem Goetheja, zaspiim.

(»Semafori ljubezni« /1960/.)

*